

SARA KUNŠTEK

22.07.2004

STARA VES PETROVSKA 48

OŠ ANTUNA MIHANOVIĆA, PETROVSKO 58

4.a

BROJ RIJEČI : 566

19.03.2015

Svijet u kakvom želim odrasti

Svima koji će čitati ovo moje pismo i svi koji mogu pomoći nama malenima i mladima, da moje odrastanje bude bolje i sretnije, šaljem veliki pozdrav.

Ja sam Sara Kunštek i živim u jednom malom selu u Hrvatskom zagorju u Republici Hrvatskoj. Idem u 4. razred osnovne škole. Moja škola nosi ime poznatog tekstopisca i pjesnika Antuna Mihanovića, koji je ispjevao hrvatsku himnu-Lijepa naša.

Volim svoj dom i svoj zavičaj i meni je on najljepši. Volim svoju domovinu i najljepše more na svijetu-Jadransko more. Volim svoje susjede i prijatelje, s kojima se svakodnevno družim.

Najljepši pjev ptica čuje se u mom selu, najljepši miris cvijeća i pokošene trave dolazi iz mojih vrtova i livada. Zbog toga sam jako sretna. Znam da to nisu i druga djeca, možda u mojoj domovini ili negdje daleko u svijetu.

Moja domovina, ne tako davno pretrpjela je teški i veliki rat. On je odnio mnoge živote, obiteljima porušio domove, djeci uzeo roditelje, a polja ostavio u minama.

Takve strahote dešavaju se svakodnevno i drugdje u svijetu.

Moj razred u školi se uključuje u humanitarne akcije. Odričemo se žvake i slatkiša i od srca darujemo koliko nam je u mogućnosti.

Razmišljam i uvijek se pitam kako je to moguće u svijetu 21. stoljeća. Zar ne očekujemo bolju budućnost, više radosti i veselja? Ja sam dio tog svijeta i željela bih odrasti u miru i veselju zajedno sa svojim prijateljima i svojim roditeljima.

Željela bih da sva djeca imaju svoj dom, svoje roditelje i budu vesela. Željela bih da pohađaju školu, jer ona je danas jako važna. Međutim želje su želje, a stvarnost je sasvim nešto drugo.

Teško mi je i zamisliti da u svijetu mnoga djeca nemaju vode za piće, nemaju hrane ni lijekova da se lijeće.

Gledam ih na televiziji kako su mirna i šute kao da sve to tako mora i biti. Njihove uplakane oči govore sve, samo ih treba čuti. Ja ih čujem, ali sam bespomoćna i zbog toga jako tužna. Kako mogu odrastati u takvom svijetu? To je težak teret koji nosiš kroz čitavo vrijeme odrastanja. Rado bih im pružila i poklonila osmijeh, igru i druženje. Poklonila bih im igračku i igrala se s njima. Zajedno bi rasli i mirisali cvijeće u vrtu, igrali se i penjali po stablima voćnjaka. Uvečer bi slušali priče moje bake i djeda. Zaspali bi u toplom i mekom krevetu. Željela bi da svako jutro vidim svoju majku nasmijanu i kako me sretna dočekuje kad dolazim iz škole.

Nedeljni ručak bilo bi lijepo provesti zajedno za stolom. Sretna bih bila kad ne bi slušala o teškim bolestima od kojih umiru mnoga djeca. Za teške bolesti lijek još nije pronađen, jer kažu nema novaca. Možda bi se i mogao pronaći kada bismo ga drugačije rasporedili. Zar ljudski život tako malo vrijedi? Zar smo zaista bespomoćni?

Cijelo vrijeme u školi učim o pravednosti, poštovanju drugih i različitih, ali to nije u stvarnosti tako.

Gdje sam ja ovdje? Što mogu učiniti da moje djetinstvo i moje odrastanje bude ljepše i sretnije?

Rado bih bila sijać sreće i otvarala ledena i hladna srca mnogih ljudi. Ne znam, ali svoje djetinstvo željela bih provesti bolje i sretnije.

Željela bi da smo svi sretni i jednako vrijedni. Da moja mama i tata imaju posao i da zarađuju za normalan život.

Želim odrasti u nekom boljem vremenu, u nekom boljem svijetu, puno drugačijem nego li je ovaj sada.

Sara Kunštek

